

den i størst mulig Udstrækning. Derved aflastes jo tillige Hospitalerne, og der bliver Plads til de Patienter, som nu desværre i saa lange Tider maa staa paa Ventelisterne, hvad der igen vil medføre, at Pladsmangelen i det lange Løb kan ventes at blive noget mildnet, idet alle Læger hævder, at jo før en sindssyg kan komme under Lægebehandling, des større Sandsynlighed er der for, at han kan helbredes. Det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard og det ærede Medlem Hr. Fibiger har rejst, er altsaa af overordentlig Vigtighed, og vi er i Socialministeriet i fuld Gang med Overvejelser i den Anledning.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard omtalte de Børn, der lider af Børnelammelse, og beklagede deres Skæbne. Jeg deler ganske denne Beklagelse. Denne Sygdom er heldigvis ikke saa overordentlig udbredt, men til Tider har den været slem nok. Den synes at være epidemisk. Jeg har her en Liste over Tilfælde af Børnelammelse i Aarene fra 1910 til i Aar; gennemgaaende er der ikke 100 om Aaret, men i visse Aar stiger Antallet meget stærkt, saaledes i 1912 til 318 — det er særlig i Maanederne August—Oktober, denne Sygdom hærger. I 1919 havde vi en overordentlig slem Børnelammelsesepidemi; der var det Aar 389 Tilfælde, og det er endda kun de konstaterede Tilfælde; der kan være andre, som ikke er kommet med i Statistikken. Derefter har Sygdommen været stærkt aftagende, i 1920 var der kun 60 Tilfælde, i 1921 70, i 1922 59, i 1923 75, men i Aar var der indtil September 45 Tilfælde, og man mener, at Sygdommen atter er i Tiltagen. Der er vistnok paa dette Punkt et Hul, en Mangel i vor sociale Lovgivning. De ubemidlede Hjem, hvor denne Sygdom viser sig, lider umaadelig meget, og hvad skal man egentlig gøre ved dem? Under Epidemierne blev Sygdommen, hvor Lægerne traf disse Tilfælde, taget under Behandling, saaledes som nu Hjemmene kunde overkomme det, men under normale Forhold staaer vi overfor den kedelige, den uheldige Omstændighed, at vi ingen Lovgivning har, der passer for saadanne Hjem. De Børn, der ødelægges af Børnelammelse, kan ikke komme ind under Invaliderenteloven, for de fyldstgør ikke Betingelserne derfor, idet de først skal være 16 Aar. Der er her en Mangel, som vi vil tage under Overvejelse at faa afhjulpet i vor sociale Lovgivning.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard omtalte endvidere Børneopdragelseshjemmene og nævnte, at det vilde være af stor

Værdi baade for Børnene, for Forældrene og for Hjemmenes Ledelse, om Forældrene oftere kunde faa Lejlighed til at besøge Børnene. Dette er fuldkommen rigtigt. Der er en lille Bevilling paa 5 000 Kr. til Opmuntringspræmier til Børn paa Opdragelseshjemmene, og disse Opmuntringspræmier er ikke saa sjældent blevet benyttet paa den Maade, at Børnene tog hjem for det Beløb, de fik i Præmie. I Sommer har vi udvidet Beføjelsen derhen, at for Fremtiden vil ogsaa visse af disse Opmuntringspræmier kunne anvendes saaledes, at Forældrene faar Beløbet for at kunne besøge Børnene paa Opdragelseshjemmene. Det vil nemlig ikke altid være saa heldigt, om Børnene kommer hjem til et mindre godt Hjem; i visse Tilfælde vil det være bedre, at Forældrene besøger Børnehjemmene. Der er altsaa foretaget et lille Skridt i den af det ærede Medlem Hr. Kammersgaard ønskede Retning, men jeg erkender, at det ikke er tilstrækkeligt, idet Summen de 5 000 Kr. ikke slaar til. Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard sagde vistnok, at et lille Beløb vilde foreløbig være tilstrækkeligt; jeg tror, det ærede Medlem nævnte 500 Kr. Det er et saa lille Beløb, at jeg ikke kan tro andet, end at hvis Socialministeriet kommer til Finansudvalgene og Rigsdagen med Ændringsforslag til Finanslovforslaget i den Retning, saa vil jeg kunne haabe paa Bistand til Gennemførelse af en saadan Bevilling, hvis Formaålet ellers ved nøjere Undersøgelse maatte vise sig at være berettiget; det har stor Betydning for Børnene og ikke mindst ogsaa for Opdragelseshjemmenes Ledelse, at et saadant nærmere Forhold mellem Forældrene og Hjemmenes Ledelse kommer i Stand.

Det ærede Medlem Hr. Ibsen omtalte nogle Rygter om, at Haveskolen ved Sindssygehospitalet i Nykøbing paa Sjælland skulde nedlægges og som Følge deraf ogsaa den dertil knyttede udmærkede Frugtplantage. Jeg har den Glæde at kunne dementere disse Rygter, de har intet som helst paa sig.

En Række ærede Medlemmer, de Herrer Chr. Søgaard, Johannes Lou, Holger Larsen, Weygaard og A. C. Mortensen, omtalte den sørgelige og beklagelige Konflikt mellem de jydskke Læger og de jydskke Sygekasser. Jeg behøver her ikke nærmere at skildre denne Konflikt, dens Aarsager og Forløb, det er til Dels allerede gjort af ærede Talere, og de fleste kender dem vist. Der var i det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaards Tale ligesom en Antydning af, at han kunde tænke sig visse Indrømmelser fra de jydskke Sygekassers